

ΣΤΕ 1181/2016 [Κατεδάφιση αυθαιρέτων σε αναδασωτέα έκταση]

Περίληψη

-Η επίμαχη έκταση φέρει δασικό χαρακτήρα όχι μόνο διότι συγκέντρωνε τα μορφολογικά χαρακτηριστικά που της προσέδιδαν το χαρακτήρα αυτό, αλλά και λόγω της κήρυξης της ως αναδασωτέας, η οποία αρκεί για την υπαγωγή της στη δασική νομοθεσία, η νομιμότητα δε της πράξης αναδάσωσης, η οποία έχει ατομικό χαρακτήρα, δεν είναι επιτρεπτό να ερευνάται παρεμπιπτόντως.

-Ο τυχόν χαρακτηρισμός ορισμένης έκτασης, η οποία έχει κηρυχθεί ως αναδασωτέα, ως μη δασικής από τον οικείο Δασάρχη ή τις Επιτροπές Επιλύσεως Δασικών Αμφισβητήσεων δεν εμποδίζει την υπαγωγή της στη δασική νομοθεσία, η οποία είναι αυτόθροη συνέπεια της κήρυξης της ως αναδασωτέας.

-Ενόψει της αρχής του ενιαίου της Διοίκησης, δεν επιτρέπεται να διαταχθεί η κατεδάφιση κτίσματος που έχει ανεγερθεί με βάση σχετική οικοδομική άδεια, η οποία δεν έχει ανακληθεί ή ακυρωθεί. Εφόσον, επομένως, διαπιστωθεί παράβαση των διατάξεων αυτών, το μέτρο της κατεδάφισης μπορεί να επιβληθεί από τη δασική αρχή μόνο μετά την ανάκληση ή ακύρωση της οικοδομικής άδειας.

-Ο χαρακτήρας ορισμένης έκτασης ως κληροτεμαχίου διανεμηθέντος υπό ορισμένες συνθήκες και σε συγκεκριμένο χρόνο για την αποκατάσταση δικαιούχου δεν αποκλείει την ανάκτηση του δασικού χαρακτήρα της έκτασης αυτής, η διάταξη δε του άρθρου 1 παρ. 7 του ν. 3147/2003, ερμηνευόμενη σύμφωνα με το Σύνταγμα ουδόλως αποκλείει το μεταγενέστερο χαρακτηρισμό της ως δασικής.

Πρόεδρος: *Χρ. Ράμμος*

Εισηγητής: *Χρ. Ντουχάνης*

Δικηγόροι: *Δημ. Κατωπόδης*

Βασικές Σκέψεις

1.Επειδή, με την υπό κρίση έφεση, για την άσκηση της οποίας δεν απαιτείται η καταβολή παραβόλου, ζητείται η εξαφάνιση της 2291/2004 απόφασης της Προέδρου του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών, με την οποία, κατ' αποδοχή αιτήσεως ακυρώσεως του εφεσιβλήτου, ακυρώθηκε η 1628/19.3.2003 πράξη του Γενικού Γραμματέα της Περιφέρειας Αττικής. Με την πράξη αυτή είχε διαταχθεί η κατεδάφιση αυθαιρέτων κατασκευών του εφεσιβλήτου από ακίνητο, ευρισκόμενο στη θέση «Λάκκα Αργύρη» της εδαφικής περιφέρειας της Κοινότητας Μαρκοπούλου

Ωρωπού του Νομού Αττικής.

2.Επειδή, νομίμως η παρούσα έφεση εισάγεται σε δεύτερη συζήτηση μετά την έκδοση της 4664/2011 προδικαστικής απόφασης, με την οποία αναβλήθηκε η περαιτέρω εκδίκαση της υπόθεσης προκειμένου να συμπληρωθούν τα στοιχεία του φακέλου. Περαιτέρω, νομίμως, κατά το άρθρο 28 του π.δ. 18/1989 (Α'8), χωρεί η παρούσα συζήτηση παρότι δεν παρέστη ο εφεσίβλητος, διότι, όπως προκύπτει από το από 23.3.2012 αποδεικτικό της επιμελήτριας του Συμβουλίου της Επικρατείας, Ελεονώρας Ζαγκάτση, αντίγραφο της 4664/2011 απόφασης του Δικαστηρίου επιδόθηκε σ' αυτόν νομίμως και εμπροθέσμως.

3.Επειδή, όπως προκύπτει από τα σχετικά αποδεικτικά επιδόσεως του επιμελητή Νικολάου Κωσταριά, αντίγραφα της εκκαλούμενης απόφασης επιδόθηκαν στον μεν Υπουργό Οικονομίας και Οικονομικών στις 3.9.2004, στον δε Γενικό Γραμματέα της Περιφέρειας Αττικής στις 18.11.2004. Εξάλλου, προγενέστερη από τις επιδόσεις αυτές είναι η διενεργηθείσα προς τον Υπουργό Οικονομίας και Οικονομικών, η οποία κίνησε την προθεσμία ασκήσεως της υπό κρίση εφέσεως (πρβλ. ΣτΕ 4015/2008, 2681/2007, 1443/2006 επταμ.). Η επίδοση αυτή έλαβε χώρα κατά τη διάρκεια των δικαστικών διακοπών και, συνεπώς, η προθεσμία για την άσκηση της υπό κρίση εφέσεως πρέπει να υπολογισθεί από την έναρξη του δικαστικού έτους, δηλαδή, από τις 16.9.2004 (πρβλ. ΣτΕ 2808/2002 Ολομ.). Υπό τα δεδομένα αυτά, η υπό κρίση έφεση, η οποία κατατέθηκε στις 15.11.2004, δηλαδή την 61 η ημέρα από την ως άνω επίδοση, είναι εμπρόθεσμη, όπως κρίθηκε με την 4664/2011 απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας, δεδομένου ότι η 60 η ημέρα από την επίδοση αυτή ήταν Κυριακή. Πρέπει, επομένως, η έφεση να εξετασθεί περαιτέρω.

4.Επειδή, στην ενώπιον του Προέδρου του Διοικητικού Πρωτοδικείου δίκη επί αιτήσεως ακυρώσεως κατά πράξης που εκδίδεται κατά τις διατάξεις των άρθρων 71 παρ. 1 και 2 του ν. 998/1979 (Α'289) και 114 παρ. 1, 2, 3 και 6 του ν. 1892/1990 (Α'101), όπως αυτές ισχύουν, περί κατεδαφίσεως αυθαιρέτων κτισμάτων και κατασκευών σε δάση, δασικές και αναδασωτέες εκτάσεις, νομίμως το Δημόσιο εκπροσωπείται και από το Γενικό Γραμματέα της οικείας Περιφέρειας (πρβλ. ΣτΕ 4097/2009, 4015/2008, 2681/2007, 1443/2006 επταμ.). Νομίμως, επομένως, όπως κρίθηκε με την ως άνω 4664/2011 απόφαση του Δικαστηρίου, το Δημόσιο εκπροσωπήθηκε, εν προκειμένω, στη δίκη ενώπιον της Προέδρου του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών, επί της οποίας εκδόθηκε η εκκαλουμένη απόφαση, από το Γενικό Γραμματέα της Περιφέρειας Αττικής, ο οποίος νομίμως ασκεί την υπό κρίση έφεση.

5.Επειδή, σύμφωνα με την παρ. 1 του άρθρου 71 του ν. 998/1979, όπως αυτή αντικαταστάθηκε με την παρ. 1 του άρθρου 46 του ν. 2145/1993 (Α'88), «εργολάβοι, υπεργολάβοι, κατασκευαστές, οι εντολείς τους και κάθε τρίτος που επιχειρεί, άνευ

δικαιώματος ... την ανέγερση οποιουδήποτε κτίσματος ή κατασκευάσματος ... ή πραγματοποιεί οποιασδήποτε φύσεως εγκατάσταση εντός δάσους ή δασικής εκτάσεως, δημόσιας ή ιδιωτικής, τιμωρούνται με φυλάκιση ... και με χρηματική ποινή ...», κατά δε την παρ. 2 του αυτού άρθρου 71 του ν. 998/1979, « ... η δασική αρχή διατάσσει και, εν αρνήσει του υποχρέου, εκτελεί άνευ ετέρας διατυπώσεως την κατεδάφισιν των κτισμάτων». Εξ άλλου, κατά την παρ. 1 του άρθρου 114 του ν. 1892/1990 «απαγορεύεται η ανέγερση οικοδομών, κτισμάτων και πάσης φύσεως εγκαταστάσεων εντός δημοσίων ή ιδιωτικών δασών ή δασικών ή αναδασωτέων εκτάσεων, που καταστράφηκαν ή καταστρέφονται από πυρκαϊά ...», κατά δε την παρ. 2 του αυτού άρθρου, όπως η διάταξη αυτή τροποποιήθηκε με το άρθρο 9 παρ. 5 του ν. 2880/2001 (Α'9), «ανεγερθείσες ή ανεγειρόμενες οικοδομές, κτίσματα και πάσης φύσεως εγκαταστάσεις στις ανωτέρω εκτάσεις κατεδαφίζονται υποχρεωτικά κατόπιν αποφάσεως του οικείου Γενικού Γραμματέα της Περιφέρειας με τεχνική υποστήριξη που διατίθεται και από τεχνική υπηρεσία νομαρχιακής αυτοδιοίκησης της οικείας Περιφέρειας, ύστερα από αίτημα του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας και με την συνδρομή της αρμόδιας δασικής υπηρεσίας». Τέλος, κατά την παρ. 3 του αυτού άρθρου, όπως αντικαταστάθηκε με την παρ. 1 του άρθρου 45 του ν. 2145/1993, «η απόφαση περί κατεδαφίσεως εκδίδεται μετά από κλήτευση προ δύο (2) τουλάχιστον εργασίμων ημερών, του φερομένου ως κυρίου ή νομέα ή κατόχου ή του εργολάβου της οικοδομής, του κτίσματος ή της εγκαταστάσεως. Η κλήτευση αυτή ενεργείται κατά τις διατάξεις του Κώδικα Φορολογικής Δικονομίας. Αν τα παραπάνω πρόσωπα είναι άγνωστα ή άγνωστης διαμονής, η κλήση τοιχοκολλάται στην είσοδο του κτίσματος. Κατά της αποφάσεως του νομάρχη περί κατεδαφίσεως επιτρέπεται προσφυγή ενώπιον του προέδρου του διοικητικού πρωτοδικείου της τοποθεσίας του ακινήτου ...», κατά δε την παρ. 6 του αυτού άρθρου, «οι προηγούμενες παράγραφοι 2 έως και 5 εφαρμόζονται αναλόγως και για περιπτώσεις κατεδάφισης κτιρίων ή εγκαταστάσεων, που προβλέπονται στην παρ. 2 του άρθρου 71 του ν. 998/1979». Κατά την έννοια των διατάξεων αυτών, προϋπόθεση για τη νομιμότητα διαταγής κατεδαφίσεως αυθαίρετου κτίσματος είναι, μεταξύ άλλων, η διαπίστωση της ανεγέρσεώς του εντός δάσους ή δασικής ή αναδασωτέας εκτάσεως. Η σχετική κρίση της Διοικήσεως πρέπει, εν όψει των συνεπειών της, να είναι πλήρως αιτιολογημένη, η αιτιολογία δε αυτή μπορεί να προκύπτει και από τα στοιχεία του φακέλου (ΣτΕ 4097/2009, 1942/2008, 772/2008, 770/2008, 3434/2004 κ.ά.).

6.Επειδή, όπως προκύπτει, εν προκειμένω, από το φάκελο της υπόθεσης, κατά τη διάρκεια αυτοψίας που διενεργήθηκε από δασικό υπάλληλο σε έκταση 770 τ.μ. στη θέση «Λάκκα Αργύρη» της εδαφικής περιφέρειας της Κοινότητας Μαρκοπούλου Ωρωπού του Νομού Αττικής, διαπιστώθηκε ότι η έκταση αυτή είχε εκχερσωθεί. Εξάλλου, από έκθεση φωτοερμηνείας αεροφωτογραφιών ενσωματωμένη στην οικεία από 15.1.2002 έκθεση αυτοψίας δασικών υπαλλήλων, προέκυψε ότι η εν λόγω έκταση, η οποία έχει ανατολικό προσανατολισμό, κλίση 5-25%, ημιβραχώδες έδαφος και περιβάλλεται από βορρά, ανατολάς και δυσμάς από αγροτικές εκτάσεις και από νότο

από αναδασωτέα έκταση, αποτελούσε δάσος αειφύλλων πλατυφύλλων με ποσοστό κάλυψης 50% κατά τα έτη 1937, 1945 και 1962, το ποσοστό δε αυτό είχε αυξηθεί σε 60% κατά τα έτη 1978 και 1989. Η εν λόγω έκταση εμπίπτει, κατά την ίδια έκθεση αυτοψίας και φωτοερμηνείας, σε κατά πολύ ευρύτερη έκταση 55.000 στρ., η οποία αποτεφρώθηκε στις 5.9.1992 και κηρύχθηκε αναδασωτέα με την 3789/92/19.1.1993 πράξη του Νομάρχη Ανατ. Αττικής (Δ' 125), αποτεφρώθηκε δε εκ νέου στις 4.7.1998, εμφανιζόμενη στον προσωρινό κτηματολογικό πίνακα Μαρκοπούλου ως δημόσιο δάσος. Στην ίδια έκθεση βεβαιώνεται, τέλος, ότι η εν λόγω έκταση δεν εμπίπτει εντός εκτάσεως, η οποία χαρακτηρίστηκε ως αγροτική (αγρός καλλιεργούμενος δενδροκομικώς αμυγδαλών) με την 1930/4.6.1980 πράξη χαρακτηρισμού του Δασάρχη Καπανδριτίου. Όπως, περαιτέρω, προκύπτει από το από 13.4.2000 πρακτικό δασικών υπαλλήλων, ο εφεισίβλητος είχε ανεγείρει στην έκταση αυτή κατά το διάστημα από το Δεκέμβριο του 1999 μέχρι τον Απρίλιο του 2000 α) τσιμεντένιο κτίσμα διαστάσεων 3,00 X 2,50 και ύψους 2,50 μ. με σκεπή από μπετόν, β) τσιμεντένιο κτίσμα διαστάσεων 3,00 X 4,00 και ύψους 2,50 μ. με σκεπή από μπετόν και γ) τσιμεντένιο τοιχίο διαστάσεων 20,00 X 0,20 μ. και ύψους 1,50 μ. στη δυτική πλευρά, είχε δε φυτέψει εκεί είκοσι ελαιόδενδρα και δέκα ευκαλύπτους. Οι επεμβάσεις αυτές έλαβαν χώρα σε χρόνο, κατά τον οποίο η φυσική αναγέννηση της δασικής βλάστησης που είχε κατά το παρελθόν καεί, είχε εν μέρει επιτευχθεί και είχαν αναπτυχθεί πουρνάρια, κουμαριές και νεαρά πεύκα. Κατόπιν τούτων, εκδόθηκε από το Δασάρχη Καπανδριτίου η 2066/00/15.1.2002 πρόσκληση κατεδάφισης των κτισμάτων αυτών, η οποία, όπως προκύπτει από την οικεία έκθεση του Δασοφύλακα Αναργύρου Χρονόπουλου, επιδόθηκε στον εφεισίβλητο στις 28.1.2002 και, τέλος, εκδόθηκε η 1628/19.3.2003 πράξη του Γενικού Γραμματέα της Περιφέρειας Αττικής, με την οποία διατάχθηκε η κατεδάφιση των αυθαιρέτων αυτών κατασκευών. Κατά της εν λόγω πράξης ο αιτών άσκησε αίτηση ακυρώσεως, με την οποία προέβαλε, μεταξύ άλλων, ότι η έκταση, επί της οποίας έχουν ανεγερθεί οι επίμαχες κατασκευές, εμπίπτει εντός εκτάσεως, η οποία έχει χαρακτηριστεί ως αγροτική με την 8989/20.11.2002 πράξη του Δασάρχη Καπανδριτίου. Σύμφωνα με την εν λόγω πράξη χαρακτηρισμού, η οποία εκδόθηκε με τη διαδικασία του άρθρου 14 του ν. 998/1979, έκταση 69,500 στρεμμάτων στη θέση «Λάκκα Αργύρη» της Κοινότητας Μαρκοπούλου Ωρωπού του Ν. Αττικής, είχε το χαρακτήρα αγροτικής έκτασης, όπως προέκυπτε από τις φωτοερμηνευθείσες αεροφωτογραφίες των ετών 1937, 1945, 1962, 1978 και 1989, πλην τμήματος γραμμοσκιασμένου στο σχετικό απόσπασμα φύλλου χάρτη της Γεωγραφικής Υπηρεσίας Στρατού. Με την εκκαλούμενη απόφαση κρίθηκε ότι από τα στοιχεία που είχε στη διάθεσή του το δικαστήριο δεν προέκυπτε αν η επίδικη έκταση των 770 τ.μ., εντός της οποίας είχαν ανεγερθεί οι αυθαίρετες κατασκευές του εφεισίβλητου, ενέπιπτε στο ως άνω γραμμοσκιασμένο τμήμα της 8989/20.11.2002 πράξης χαρακτηρισμού, που είχε εξαιρεθεί του χαρακτηρισμού ως αγροτικού και, κατά συνέπεια, δεν προέκυπτε ότι οι κατασκευές αυτές είχαν ανεγερθεί σε έκταση που δεν είχε αγροτικό χαρακτήρα. Ενόψει αυτών, η Πρόεδρος του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών ακύρωσε την ως άνω 1628/19.3.2003 πράξη του Γενικού

Γραμματέα της Περιφέρειας Αττικής.

7.Επειδή, με την προαναφερόμενη 3789/92/19.1.1993 πράξη του Νομάρχη Ανατ. Αττικής κηρύχθηκε αναδασωτέα έκταση 55.000 στρεμμάτων στην περιφέρεια των Δήμων Αυλώνας και Μαραθώνος και των Κοινοτήτων Μαρκοπούλου Ωρωπού, Μαλακάσας, Αφιδνών, Πολυδενδρίου, Καπανδριτίου, Βαρνάβα και Γραμματικού, περικλειόμενη από οριογραμμή στο συνημμένο στην εν λόγω πράξη σχεδιάγραμμα, η οποία είχε αποτεφρωθεί σε πυρκαγιά που έλαβε χώρα στις 5.9.1992. Στην αναδάσωση υπήχθησαν δημόσια δάση και δημόσιες δασικές εκτάσεις, δημόσια διακατεχόμενα δάση και δημόσιες διακατεχόμενες δασικές εκτάσεις, κοινόχρηστες εποικιστικές δασικές εκτάσεις (και δάση), συνιδιόκτητα δάση και συνιδιόκτητες δασικές εκτάσεις και ιδιωτικά δάση και ιδιωτικές δασικές εκτάσεις. Από την κήρυξη ως αναδασωτέων εξαιρέθηκαν οι αγροτικές και «εποικιστικές εκτάσεις (κληροτεμάχια)», οι οποίες, κατά την ημέρα της πυρκαγιάς αποτελούσαν δασικές εκτάσεις του άρθρου 3 παρ. 2 του ν. 998/1979, όπως ίσχυε κατά το χρόνο εκείνο, και όχι δάση (του άρθρου 3 παρ. 1 του ίδιου νόμου). Ενόψει τούτων, η επίμαχη έκταση των 770 τ.μ., η οποία χαρακτηρίζεται ως «αναδασωτέο δάσος» στο προμνημονευόμενο από 13.4.2000 πρακτικό δασικών υπαλλήλων, χαρακτηρίζεται ως δημόσιο δάσος στον Προσωρινό Κτηματολογικό Πίνακα της Κοινότητας Μαρκοπούλου Ωρωπού και καλυπτόταν από δασική βλάστηση ποσοστού 60% μέχρι το έτος 1989, προκύπτει ότι συγκέντρωνε τα χαρακτηριστικά του δάσους και όχι της δασικής έκτασης του άρθρου 3 παρ. 2 του ν. 998/1979 και, συνεπώς, δεν υπάγεται στις εξαιρούμενες από την αναδάσωση εκτάσεις της 3789/92/19.1.1993 πράξης αναδάσωσης του Νομάρχη Ανατ. Αττικής, δηλαδή στις εποικιστικές εκτάσεις με χαρακτήρα δασικής έκτασης (και όχι δάσους). Κατά συνέπεια, η επίμαχη έκταση φέρει δασικό χαρακτήρα όχι μόνο διότι συγκέντρωνε τα μορφολογικά χαρακτηριστικά που της προσέδιδαν το χαρακτήρα αυτό, αλλά και λόγω της κήρυξής της ως αναδασωτέας, η οποία, σύμφωνα με το άρθρο 3 παρ. 5 του ν. 998/1979, αρκεί για την υπαγωγή της στη δασική νομοθεσία, η νομιμότητα δε της πράξης αναδάσωσης, η οποία έχει ατομικό χαρακτήρα, δεν είναι επιτρεπτό να ερευνάται παρεμπιπτόντως (πρβλ. ΣτΕ 4405/2009, 2481/2009, 2957/2008 κ.ά.). Τον χαρακτήρα, εξάλλου, αυτό της επίμαχης αναδασωτέας έκτασης δεν θα ανέτρεπε ο, τυχόν, χαρακτηρισμός της ως μη δασικής με τη διαδικασία του άρθρου 14 του ν. 998/1979 (πρβλ. ΣτΕ 3685/2010 επταμ., σκέψη 18). Κατόπιν αυτού, η κρίση της Προέδρου του Διοικητικού Πρωτοδικείου, σύμφωνα με την οποία η προσβληθείσα με την αίτηση ακυρώσεως πράξη κατεδάφισης δεν ήταν νομίμως και επαρκώς αιτιολογημένη, διότι δεν προέκυπτε ο δασικός χαρακτήρας της επίμαχης έκτασης αφού δεν είχε αποδειχθεί από το Δημόσιο ότι η έκταση αυτή ενέπιπτε στην έκταση που δεν χαρακτηρίσθηκε ως αγροτική με την ως άνω 8989/20.11.2002 πράξη χαρακτηρισμού του Δασάρχη Καπανδριτίου, δεν είναι νόμιμη, πρέπει δε, όπως κρίθηκε με την προαναφερόμενη 4664/2011 απόφαση του Δικαστηρίου, να γίνει δεκτός ο σχετικός λόγος εφέσεως του εκκαλούντος Δημοσίου και να εξαφανισθεί η

εκκαλουμένη 2291/2004 απόφαση της Προέδρου του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών.

8.Επειδή, μετά την εξαφάνιση της εκκαλούμενης απόφασης, πρέπει, σύμφωνα με το άρθρο 64 του π.δ. 18/1989, να εκδικασθεί η αίτηση ακυρώσεως του εφεσιβλήτου.

9.Επειδή, με την αίτηση ακυρώσεως του εφεσιβλήτου αιτούντος προβάλλεται ότι η επίμαχη έκταση έχει χαρακτηριστεί ως αγροτική με τη διαδικασία του άρθρου 14 του ν. 998/1979. Ο λόγος αυτός είναι, κατά τα προαναφερόμενα, απορριπτός ως αβάσιμος, διότι ο τυχόν χαρακτηρισμός ορισμένης έκτασης, η οποία έχει κηρυχθεί ως αναδασωτέα, ως μη δασικής από τον οικείο Δασάρχη ή τις Επιτροπές Επιλύσεως Δασικών Αμφισβητήσεων δεν εμποδίζει την υπαγωγή της στη δασική νομοθεσία, η οποία είναι αυτόθροη συνέπεια της κήρυξης της ως αναδασωτέας. Εξάλλου, κατά το μέρος που ο ίδιος λόγος ακυρώσεως προβάλλεται κατ' επίκληση της 1930/4.6.1980 πράξης χαρακτηρισμού του Δασάρχη Καπανδριτίου, αυτός είναι ομοίως απορριπτός και διότι, σύμφωνα με την προαναφερόμενη από 15.1.2002 έκθεση αυτοψίας και φωτοερμηνείας, η έκταση, εντός της οποίας έχουν ανεγερθεί οι επίμαχες κατασκευές, δεν εμπίπτει στην έκταση που αποτέλεσε αντικείμενο χαρακτηρισμού με την ως άνω 1930/4.6.1980 πράξη του Δασάρχη Καπανδριτίου.

10.Επειδή, κατά την έννοια των διατάξεων που παρατίθενται στην πέμπτη σκέψη, ερμηνευομένων ενόψει και της αρχής του ενιαίου της Διοίκησης, δεν επιτρέπεται να διαταχθεί η κατεδάφιση κτίσματος που έχει ανεγερθεί με βάση σχετική οικοδομική άδεια, η οποία δεν έχει ανακληθεί ή ακυρωθεί. Εφόσον, επομένως, διαπιστωθεί παράβαση των διατάξεων αυτών, το μέτρο της κατεδάφισης μπορεί να επιβληθεί από τη δασική αρχή μόνο μετά την ανάκληση ή ακύρωση της οικοδομικής άδειας (πρβλ. ΣτΕ 3998/2008, 3843/2007, 3632/2003 κ.ά.)

11.Επειδή, με την αίτηση ακυρώσεως του εφεσιβλήτου αιτούντος προβάλλεται ότι στο επίμαχο ακίνητο έχει ανεγερθεί διώροφη οικοδομή με υπόγειο με βάση την 465/6.9.1984 οικοδομική άδεια του αρμοδίου Πολεοδομικού Γραφείου της Νομαρχίας Ανατολικής Αττικής, προσκομίζεται δε από τον ίδιο η εν λόγω οικοδομική άδεια, από την οποία, όμως, δεν προκύπτουν η επιφάνεια και οι διαστάσεις του επιτρεπομένου να ανεγερθεί βάσει αυτής κτιρίου. Ενόψει τούτου, το Δικαστήριο, με την 4664/2011 απόφασή του ανέβαλε την περαιτέρω εκδίκαση της υπόθεσης, προκειμένου η Διοίκηση να βεβαιώσει, εντός ορισμένης προθεσμίας από την προς αυτήν κοινοποίηση της αναβλητικής απόφασης, αν η ως άνω οικοδομική άδεια, έχει υλοποιηθεί δια της ανεγέρσεως του κτιρίου, του οποίου επετράπη η κατασκευή, και, περαιτέρω, αν οι κατασκευές, στις οποίες αφορά η προσβληθείσα με την αίτηση ακυρώσεως πράξη, ταυτίζονται με το, τυχόν, ανεγερθέν βάσει της ως άνω οικοδομικής άδειας κτίσμα. Περαιτέρω, με την ίδια απόφαση διατάχθηκε να προσκομισθεί εντός της ίδιας προθεσμίας σχεδιάγραμμα στο οποίο να εμφανίζονται οι κατασκευές, στις οποίες

αφορά η προσβαλλόμενη πράξη, σε σχέση με το κτίσμα που, τυχόν, έχει ανεγερθεί βάσει της ως άνω οικοδομικής άδειας.

12.Επειδή, σε συμμόρφωση προς την ως άνω 4664/2011 απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας, απεστάλη στο Δικαστήριο το 2020/18.9.2012 έγγραφο του Δασάρχη Καπανδριτίου. Στο έγγραφο αυτό αναφέρεται ότι ο εφειβλήτος αιτών προσκόμισε στο Δασαρχείο αντίγραφο της ως άνω 465/1984 οικοδομικής άδειας καθώς και τοπογραφικό διάγραμμα του αγρ. τοπογράφου μηχανικού Εμμ. Βαρσάμη. Στο εν λόγω τοπογραφικό διάγραμμα απεικονίζεται έκταση, εμφανιζόμενη με τα στοιχεία Κ, Λ, Μ, Ν, Ξ, Π, Ρ, Σ, Τ, Κ, με συντεταγμένες κορυφών συναρτημένες με το σύστημα ΕΓΣΑ 87, που έχει επιφάνεια 5.986 τ.μ. και στο δυτικό τμήμα της οποίας εμφανίζεται κτίσμα, χωρίς, όμως να προκύπτουν τα χαρακτηριστικά και οι διαστάσεις του. Στο εν λόγω τοπογραφικό διάγραμμα η έκταση των 5.986 μνημονεύεται ως «ιδιοκτησία Σταύρου Γρηγορίου Ελένης Γρηγορίου». Στο ίδιο τοπογραφικό διάγραμμα απεικονίζεται, επίσης, έκταση επιφανείας 770 τ.μ., αυτή, δηλαδή, η οποία απετέλεσε αντικείμενο της διενεργηθείσης διοικητικής αυτοψίας και εμφανίζεται στο διάγραμμα με τα στοιχεία 1, 2, 3, 4, εντός της οποίας δεν εμφανίζεται κτίσμα. Το μεγαλύτερο μέρος της έκτασης αυτής, δηλαδή επιμέρους τμήμα 526 τ.μ., εμφανιζόμενο με τα στοιχεία 5, 2, 3, 6, Σ, Ρ", 5 στο ίδιο τοπογραφικό διάγραμμα, εμπίπτει εντός της μείζονος εκτάσεως των 5.986 τ.μ., ένα μικρότερο δε τμήμα της εξέρχεται των ορίων της μείζονος εκτάσεως, φερομένης, κατά τα προαναφερόμενα, ως ιδιοκτησίας Σταύρου και Ελένης Γρηγορίου. Κατά το ίδιο έγγραφο του Δασάρχη Καπανδριτίου προς το Δικαστήριο, στο εν λόγω τοπογραφικό διάγραμμα δεν απεικονίζονται τα κτίσματα, η ύπαρξη των οποίων διαπιστώθηκε κατά την προαναφερόμενη διοικητική αυτοψία, όπως περιγράφονται στην από 15.1.2002 έκθεση αυτοψίας. Κατόπιν τούτου, και ανεξαρτήτως του αν το πράγματι εμφανιζόμενο στο διάγραμμα κτίσμα, το οποίο, άλλωστε, ευρίσκεται εκτός του τμήματος των 770 τ.μ. που αποτέλεσε αντικείμενο της αυτοψίας, ταυτίζεται με εκείνο, η ανέγερση του οποίου επετράπη με την 465/1984 οικοδομική άδεια, τα κτίσματα, πάντως, των οποίων η κατασκευή διαπιστώθηκε με την ως άνω έκθεση αυτοψίας, δεν προκύπτει ότι έχουν ανεγερθεί βάσει οικοδομικής άδειας και, επομένως, ο περί του αντιθέτου προβαλλόμενος λόγος ακυρώσεως είναι απορριπτός ως αβάσιμος.

13.Επειδή, τέλος, με το από 12.9.2012 υπόμνημα του εφειβλήτου αιτούντος προβάλλονται αυτοτελείς ισχυρισμοί, με τους οποίους, κατά την έννοιά τους, αμφισβητείται ο δασικός χαρακτήρας της επίμαχης έκτασης των 770 τ.μ. Προβάλλεται, ειδικότερα, ότι ο μη δασικός χαρακτήρας προκύπτει από διάφορους κτηματολογικούς πίνακες κληροτεμαχίων του έτους 1932 και άλλους, στους οποίους η επίμαχη ιδιοκτησία εμφανίζεται ως αγρός, από ανάλογο χαρακτηρισμό που έδωσε σ' αυτήν η οικεία Επιτροπή Απαλλοτριώσεων, ο οποίος είναι δεσμευτικός για κάθε διοικητική αρχή, μη δικαιούμενη να επανεξετάσει το σχετικό ζήτημα σύμφωνα με το άρθρο 1 παρ. 7 του ν. 3147/2003 (Α' 135), από την εσφαλμένη αποτύπωση της

ιδιοκτησίας του εφεσιβλήτου αιτούντος στα ευρισκόμενα στο φάκελο τοπογραφικά διαγράμματα, καθώς και την αναγραφή σ' αυτά εσφαλμένων πλευρικών διαστάσεων και συνολικού εμβαδού της ιδιοκτησίας αυτής, από το γεγονός ότι, με βάση τα ανωτέρω, εμφανίζεται πεπλανημένη η κρίση της Διοίκησης ότι η επίμαχη έκταση δεν εμπίπτει σε αυτήν για την οποία εκδόθηκε η 1930/4.6.1980 πράξη χαρακτηρισμού του Δασάρχη Καπανδριτίου, με την οποία κρίθηκε ότι αυτή δεν είχε δασικό χαρακτήρα κ.λπ. Ανεξαρτήτως, όμως, του γεγονότος ότι οι ισχυρισμοί αυτοί προβάλλονται με υπόμνημα και, επομένως, δεν αποτελούν παραδεκτούς λόγους εφέσεως ή ακυρώσεως, ο χαρακτήρας ορισμένης έκτασης ως κληροτεμαχίου διανεμηθέντος υπό ορισμένες συνθήκες και σε συγκεκριμένο χρόνο για την αποκατάσταση δικαιούχου, δεν αποκλείει την ανάκτηση του δασικού χαρακτήρα της έκτασης αυτής, η διάταξη δε του άρθρου 1 παρ. 7 του ν. 3147/2003, ερμηνευόμενη σύμφωνα με το Σύνταγμα (βλ. ΣΤΕ 32/2013 Ολομ.), ουδόλως αποκλείει το μεταγενέστερο χαρακτηρισμό της ως δασικής. Περαιτέρω, η τυχόν πλάνη της Διοίκησης ως προς το κατά πόσον η συγκεκριμένη επιμέρους έκταση των 770 τ.μ., εμπίπτει ή όχι στην έκταση για την οποία εκδόθηκε η 1930/4.6.1980 πράξη χαρακτηρισμού, και υπό την εκδοχή ότι αποδεικνύεται, δεν αφορά, πάντως, σε ζήτημα κρίσιμο για τη διάγνωση της υπόθεσης, δεδομένου ότι η επίμαχη έκταση έχει, κατά τα προαναφερόμενα, κηρυχθεί αναδασωτέα, υπαγόμενη εξ αυτού και μόνο του λόγου στη δασική νομοθεσία. Τέλος, οι πλημμέλειες των ευρισκομένων στο φάκελο διαγραμμάτων ως προς τη θέση και τα χαρακτηριστικά της φερομένης ιδιοκτησίας του εφεσιβλήτου αιτούντος, και υπό την εκδοχή ότι είναι υπαρκτές, δεν επηρεάζουν την κρινόμενη υπόθεση, αντικείμενο της οποίας είναι η προσβαλλόμενη με την αίτηση ακυρώσεως διαταγή κατεδάφισης αυθαιρέτων κατασκευών από το τμήμα της αναδασωτέας έκτασης στην οποία αυτές ανεγέρθησαν, είτε η έκταση αυτή ανήκει στην κυριότητα του εφεσιβλήτου αιτούντος είτε όχι, και όχι η επίλυση ιδιοκτησιακών αμφισβητήσεων ως προς αυτήν.

14.Επειδή, κατόπιν τούτων, η αίτηση ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.